

Szolgálni, mint Jézus

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 4:23-25; 5:13-14; 25:31-46; Márk 12:34; Efezus 4:15; Filippi 2:15

„Amikor látta a sokaságot, megszánta őket, mert elgyötörtek és elesettek voltak, mint a pásztor nélküli juhok” (Mt 9:36, ÚRK).

Jézus őszintén törődött az emberekkel. Önmagánál jobban foglalkoztatták mások gondjai és szükségletei. Az élete fókuszában mások álltak. Szeretettel, könyörülettel végezte a szolgálatát. Megadta, ami a körülötte lévőknek hiányzott fizikailag, szellemileg és érzelmileg, akik így nyitottan fogadták tanításainak lelki igazságait. Megérintette az emberek szívét, és miközben meggyógyította a leprásokat, megnyitotta a vakok szemét, a süketek fülét, megszállottakat tett szabaddá, táplálta az éhezőket és gondoskodott a rá-szorulókról, egészen megváltoztatta az életüket.

Ez azért történt, mert az emberek látták őszinte törődését, ami nyitottá tette őket a tanításai, a lelki igazságok befogadására. „Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételben. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta, amire szükségük volt és elnyerte bizalmukat. Azután így szólt: »Kövessetek engem!«” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 91. o.). Jézus tudta, hogy a világnak éppen annyira szüksége van az evangélium bemutatására, mint a hirdetésére. A mások szolgálata iránt elkötelezett, krisztusi élet tanúsága komoly bizonyság a szavaink mellett, ez tesz hitelessé.

JÉZUS VISZONYULÁSA AZ EMBEREKHEZ

Jézus mindig a jót kereste másokban, a legjobbat hozta ki belőlük. Kora vallási vezetői többek között azzal vádolták, hogy „*Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik*” (Lk 15:2). Zavarta őket, hogy az „istentelenek” társaságában mozgott. Ők a vallásban fontosabbnak tartották az eltávolodást, mint a kapcsolatokat. Meglepte őket, amikor Jézus ezt mondta magáról: „*nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre*” (Mt 9:13).

Az írástudók, a farizeusok és a sadduceusok vallási szempontból fontosnak tartották az elkülönülést. Így gondolkodtak: „Tégy meg minden tőled telhetőt, hogy elkerüld a bűnnel való beszenyeződést!” Jézuson, aki a megváltásunkért jött le a világ kígyóvermébe, nem hagyott foltot a bűn, pedig nem tért ki a találkozások elől. Ő „*a világ világossága*” (Jn 8:12).

Mt 5:13-14 verseiben Jézus milyen két példával utalt a követőire? Vajon miért éppen ezeket említette? Lásd még Jn 1:9; 12:46; Fil 2:15!

Az ókori világban a só volt az egyik legfontosabb áru. Különösen értékesnek tekintették, a római légiók időnként fizetőeszközként is használták. A gazdagságot szimbolizálta. Ezzel tartósították és ízesítették az ételeket. Amikor Jézus a só hasonlatával utalt a követőire, lényegében azt fejezte ki, hogy nem a leghatalmasabb és legvagyonosabb emberek jelentik a világ igazi gazdagságát, hanem azok az elkötelezett keresztények, akik változást hoznak Isten országáért. Szeretetből fakadó tetteik, önzetlen szolgálataik tartósítják a jót a világban, kellemessé teszik a légkört.

Jézus második példája Mt 5:14 versében a „*világ világossága*”. A világosság nem kerüli el a sötétséget, hanem abban ragyog. Nem különül el a sötétségtől, áthatol rajta, fénnel tölti be. Jézus követőinek a szomszédságban, a falvakban, a városokban át kell hatolni a világ sötétségén, Isten dicsőségét ragyogva.

Miután elolvastuk Jézus szavait Jn 17:15-18 verseiben, mit mondhatunk a világtól való elzárkózás és a világ kerülésének a gondolatáról? Ugyanaz volna mind a kettő? Mit értett azon Jézus, hogy a követői a világban legyenek, de ne abból valókként? Hogyan lehet ennek eleget tenni?

AHOGY JÉZUS AZ EMBEREKKEL BÁNT

Jézusnak az volt a célja, hogy a legjobbat hozza ki az emberekből. Még különös megpróbáltatást jelentő körülmények között is kedvesen válaszolt. Lukács evangéliumában az áll, hogy az emberek elcsodálkoztak „kedves beszédén, amelyek szájából származtak” (Lk 4:22, ÚRK), majd János evangéliuma hozzáteszi: „a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett” (Jn 1:17). Ahogy az emberekhez fordult, lefegyverezte őket, kedves szavai az elfogadás húrjait pendítették meg a szívükben.

Mt 8:5-10 és Mk 12:34 verseiben Jézus hogyan keltett reményt a római századosban és az írástudóban?

Forradalmi volt, amit Jézus a római századosnak mondott. Képzeljük csak el, mit érezhetett ez a hivatásos katona, amikor a Mester kijelentette, hogy Izraelben nem talált az övéhez fogható hitet! És gondoljunk bele abba is, hogy a zsidó írástudóhoz így szólt: „Nem messze vagy az Isten országától.” Jézus a legjobbat tudta kihozni az emberekből. Kevés dolog képes annyira nyitottá tenni az emberek szívét az evangélium előtt, mint egy őszinte dicséret. Keressük a jót a környezetünkben lévőkben, és fejezzük ki, hogy értékeljük őket!

Vessük össze Ézs 42:3, Ef 4:15 és Kol 4:5-6 verseit! Milyen alapelveket találunk ezekben az igékben a bizonyágtézés és az emberi kapcsolatok összefüggésében?

Bátorító, kedves szavakkal jó hatást teszünk az emberek életére. Ézsaiás próféciája szerint Jézus nem törte el „a megrepedt nádat” és nem oltotta ki „a pislogó gyertyabelet”. Más szóval könyörületes volt, vigyázott, nehogy szükségtelen fájdalmat okozzon bárkinek, aki éppen hitre jutott, nehogy kioltsa a hit legkisebb szikráját is a szívében.

Miért éppen olyan fontos, sőt még fontosabb az, hogy *hogyan* mondunk valamit, mint hogy *mit* mondunk? Mit gondolunk a következő mondatról? „Az igazság az igazság, és mindenki maga dönti el, hogy elfogadja vagy elveti!” Mi a baj ezzel a különben igaz kijelentéssel?

JÉZUS GYÓGYÍTÓ SZOLGÁLATA, 1. RÉSZ

Urunk evangelizációs módszere túlment a betanult beszédeken és „konzerv” előadásokon, olyan gazdag és dinamikus volt, mint maga az élet. Naponta találkozunk emberekkel, akiknek különféle szükségleteik vannak: fizikai, szellemi, érzelmi és lelki. Krisztus vágyik rá, hogy megadja mindazt általunk, úgy, hogy törődünk a magányos, szomorú, összetört szívű emberekkel vagy osztozunk örömükben, érdeklődve hallgatjuk, amikor a reményeikről és az álmaikról beszélnek. Jézus megadta az embereknek, aminek a hiányát érezték, hogy végül a legmélyebb szükségletüket is kielégíthesse. Az emberek érzik az életük bizonyos területein, hogy azzal egyedül nem tudnak megbirkózni. Talán le kellene szokniuk a dohányzásról, fogyniuk kellene, jó lenne egészségesebb étrendre áttérniük vagy csökkenteni kellene a stresszt. Lehet, hogy ételre, szállásra, egészségügyi ellátásra volna szükségük, netalán házassági, családi tanácsadásra.

A legalapvetőbb szükséglet azonban, ami a legjobban kell az embereknek, az az, hogy személyes kapcsolatban legyenek Istennel és felismerjék: örök jelentősége van az életüknek. Arra van a legnagyobb szükségük a megtört világban, hogy megbékéljenek Istennel.

Olvassuk el Mt 9:1-7 szakaszában a gutaütött férfi történetét, majd Mk 5:25-34 verseiben a vérfolyásos asszony esetét! Mi utal mindkettőben arra, hogy Jézus összekapcsolta a fizikai gyógyítást az Istennel való megbékéltetéssel - amire a legnagyobb szüksége van az embernek?

Krisztus szolgálata a fizikai és érzelmi gyógyításnál jóval többre kiterjed. Arra vágyott, hogy az emberek tapasztalják a teljességet, amit széttört a bűn. Számára a fizikai gyógyulás nem volt teljes a lelki nélkül. Ha Isten szeretete hatására vágyunk mások fizikai és érzelmi jólétére, akkor a lelki javukat is kívánni fogjuk, hogy már most és az egész örökkévalóságon át maradéktalanul élvezzék az életet. Mindenki, akit Jézus meggyógyított, végül meghalt, tehát a legfontosabbak a lelki szükségletek.

Milyen kezdeményezéseket indíthat el a gyülekezetünk, hogy megadjuk, amire az embereknek szüksége van, kifejezzük a törődésünket? Gondoljunk csak a környékünkön lakókra! Mit tesz a gyülekezetünk, hogy változást hozzon emberek életében?

JÉZUS GYÓGYÍTÓ SZOLGÁLATA, 2. RÉSZ

Mt 4:23-25 és 9:35 szerint mi volt a három alapvető szempontja Krisztus szolgálatának? Mit tett az emberekért, és ez hogyan hatott az életükre?

Jézus a tanítás, prédikálás és gyógyítás szolgálatait kapcsolta össze. Örökérvényű elveket mutatott be, hogy mindannyian tartalmas életet élhessünk és legyen igazi célunk. Kijelentette: *„én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek”* (Jn 10:10, RÚF). Szolgálatában a kegyelem „szuperbősége” mutatkozott meg. Jézus azért jött, hogy „szuperbőségben” élhessük az életünket – most és mindörökké.

Olvassuk el Mk 1:32-39 verseit! Jézus egész nap betegeket gyógyított és ördögöket űzött. Másnap reggel, miután imádkozott, valószínűleg még többen keresték, hogy meggyógyítsa őket, Ő azonban elment egy másik városba. Vajon miért nem gyógyított tovább ott? Figyeljük meg, mit mond erről a 38-39. versekben!

Sokat megtudhatunk ebből a történetből. Jézus egy nap tömegeket gyógyít meg, majd másnap otthagyja a még gyógyulásra vágyókat. A szavai szerint a földre jövetelének a célja az evangélium prédikálása volt. Jézus nem szenzációt keltő csodagyógyító volt, hanem Ő az Isten Fia, aki a megváltásunkért jött. Nem volt elég neki, hogy csupán a fizikai betegségektől szabadítsa meg az embereket. Azt akarta, hogy az örök élet ajándékát is megkapják. Egyértelműen rámutatott jövedele céljára: *„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”* (Lk 19:10). Minden gyógyítás lehetőség volt arra, hogy bemutassa Isten jellemét, enyhítse a szenvedést és az örök életre vezessen valakit.

Valóban lehetséges szegényen és betegen a Jézus által felkínált „bővülő” életet élni? Vajon Jézus a fizikai gyógyulásnál többet is felkínált? Hogyan vezethetjük el az embereket lelki igazságokra, amikor igyekszünk megadni, amire fizikailag és érzelmileg szükségük van?

AMI JÉZUSNAK FONTOS

Máté evangéliuma 24. fejezetében Jézus a tanítványaihoz szólva Jeruzsálem pusztulásának és a visszajövele előtti napoknak az eseményeit öszszevontan vázolta fel, majd ezek után a 25. fejezetben három, a végidőre vonatkozó példázatot mondott. Ezek bemutatják, hogy valójában milyen jellemtulajdonságokat keres a második adventet váró emberekben. A tíz szűz példázata kiemeli az őszinte, hiteles és Lélekkel teljes élet szerepét. A tíz talentum példázata azt hangsúlyozza, hogy mennyire fontos hűségesen élni az Istentől kapott ajándékokkal, amelyekben mindannyian részesülünk. A kecskék és juhok története rámutat, hogy az őszinte keresztény valóban a szolgálatára áll azoknak, akiket Isten naponta hozzá vezet.

Hogyan mutatja be Jézus az őszinte kereszténység lényegét Mt 25:31-46 verseiben? Soroljuk fel, hogy milyen szolgálati területeket említ meg ez a szakasz?

Ez a rész kifejezi, hogy fontos megadni, amire az embereknek fizikailag szüksége van, és a történetnek erről a vetületéről nem is szabad elfeledkezni. Azonban lehetséges, hogy itt ennél többről van szó? Az emberek a lelkük mélyén éheznek és szomjaznak Jézus után, és ebben is segíteni kell nekik (Jn 4:13-14; 6:35). Mind idegenek vagyunk a földön, a hazánkat keressük, amíg meg nem tudjuk, hogy kik is vagyunk valójában Krisztusban (Ef 2:12-13, 19). Lelki értelemben mezítelenek vagyunk, amíg Ő fel nem öltöztet az igazságába (Jel 3:18; 19:7-8).

Az ószövetségi próféták az ember állapotát gyakran reménytelen betegségként jellemezték (Ézs 1:5; Jer 30:12-15). A bűn kórja végzetes, de a próféta rámutat a gyógymódra is: „Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésedből, azt mondja az Úr” (Jer 30:17). Lelkünk halálos betegségére Jézus a gyógymód. A kecskék és juhok példázata arra tanít, hogy igyekezzünk megadni a környezetünkben lévőknek azt, amire fizikailag szükségük van, de még tovább is mutat. Ez Krisztus története, aki megadja, ami a lelkünk legmélyebb vágya. Hív, hogy kapcsolódjunk hozzá a körülöttünk élők szolgálatában. Az örök kárhozat fenyeget, ha önzően élünk, nem törődve mások fizikai, szellemi, érzelmi és lelki igényeivel. A példázatbeli Úr megdicséri azokat, akik másokat szolgálnak, nem az önös céljaikat, és bevezeti őket az örökkévalóságba. Azokra pedig ítéletet mond, akik önző módon csak a saját terveiket követik, megfélemlítve mások nehézségeiről.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Sokan nem hisznek Istenben, és az emberekbe vetett bizalmukat is elvesztették. De értékelnek minden együttérző és segítőkész cselekedetet. Amikor látunk valakit – aki földi dicsőítést vagy ellenszolgáltatást nem igényelve jön el otthonukba, szolgál a szegényeknek, táplálja az éhezőket, felruházza a mezteleneket, vigasztalja a fájó szívűeket és mindenkinek a figyelmét gyengéden felhívja Istenre, aki könyörületének és szánalmának az ember csak követe – szívük megindul. Hála és hit ébred bennük. Látják, hogy Istennek gondja van rájuk, és készek meghallgatni, ha Igéjét megnyitják előttük” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 93. o.).

Jézus önzetlen szolgálatának hatására a szívek kitárulnak, az előítélet falai leomlanak, az emberek befogadóvá válnak az evangélium előtt. Az egyház Krisztus teste, tagjai mindenütt szeretettel szolgálják az embereket. Krisztus elküld a környezetünkbe, hogy változást hozzunk, az Ő nevében. Valóban vigyáznunk kell, nehogy a világ bűne beszennyezzen (ami nagyon is valóságos és veszélyes fenyegetés az egyházra nézve), mégis tanuljuk meg, hogyan érjük el az embereket ott, ahol vannak! Engedjük, hogy Isten felhasználjon, aki el akarja őket vezetni onnan, ahol vannak, oda, ahol lenniük kell!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Krisztus könyörületos szolgálata miért képes olyan erővel ledönteni az előítéletek falait és nyitottá tenni az embereket arra, hogy meghallgassák a lelki igazságokat? Képzeljük el, mennyivel eredményesebb volna a bizonyágtételünk, ha jobban tükröznénk Jézus önzetlen lelkületét, az emberekkel való törődését!
- 2) Gondoljunk egy esetre, amikor mondtunk valamit, ami igaz és helyes, sőt talán szükséges is volt, mégsem jól fejeztük ki magunkat, nem a megfelelő hangsúllyal vagy hozzáállással! Mit tanultunk abból a helyzetből, ami segít, hogy újból ne essünk hasonló hibába? Például mielőtt megszólalnánk, várjunk, amíg lecsillapodunk stb.!
- 3) Gondolkozzunk még azon, hogy akik csoda folytán meggyógyultak vagy feltámadtak, végül mind meghaltak! Ezek szerint hogyan kell végeznünk a missziót és a szolgálatot a környezetünkben?
- 4) Milyen missziós szolgálatokba kezdhetne a gyülekezet a környezetben, amit most még nem folytattok?
- 5) Hogyan teremthetünk lelki alkalmakat a keresők számára, miközben igyekszünk megadni az embereknek azt, aminek a szükségét érzik?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:
MEGKÖTÖZVE

Itt vagyok én!
Itt vagyok régtől fogva;
a négy napos búzömből föltamadott,
a nemlétből visszajött.

Ki oldozza el
kezeimet, lábaimat?
Ki oldja már le
szemem elől a kendőt,
hogy lássam
a sötét mélységek mécsesét,
reménységem körvonalait,

hogy lássam
azt az Embert.